

וואס הווען

● בימי הישבעה' על אימו של המשגיח דשיבת 'מאור התלמוד', הגר"ז **כאהן**, סיפרו האבלים מעשה מופלא עד מאוד. האמא, שהיתה ילידת העיר קופנהגן בדנמרק, האריכה ימים ונפטרה בגיל 101. צאצאיה סיפרו שלמרבה הפלא רבים-רבים מבני הקהילה היהודית בקופנהגן האריכו ימים מעל לגיל 100. כיהודים יראי-שמים החליטו לברר את הנושא, ולנסות להבין במה השתנתה קהילה זו מיתר אחיותיה, שחבריה זוכים לאריכות ימים ושנים בצורה כה מופלגת.

● הלכו התייח בקהילה זו ודנו בענין באופן יסודי, והגיעו למסקנה שהסיבה לאריכות הימים המתבטאת בקהילה באופן יוצא-דופן, נובעת מכך שחברי הקהילה מגיעים תמיד בזמן לתפילות, ולא מאחרים כלל. אל המסקנה הזו הגיעו לאחר מעקב ממושך אחר הנהגותיה של הקהילה. עד כאן הקפה ראשונה של הסיפור.

● ההמשך היה כשנציגים מטעם הקהילה הגיעו לביתו של מרן הגר"ש **וואזנר זצ"ל**, וסיפרו לו על הענין. הגאב"ד נהנה מעצם הנושא, ושיבח מאוד את הקהילה שהתחקתה אחרי הסיבה העשויה להביא לאריכות הימים, והפתיע את אורחיו בסיפור משלו, שחיזק את מסקנתם של ראשי קהילת קופנהגן.

● גם בקהילת ווינה, בה נולדתי, סיפר מרן הגר"ש וואזנר זצ"ל, התרחש הפלא הזה, כשרבים מחברי הקהילה האריכו ימים במיוחד. וגם בקהילתנו ניסו להתחקות אחר הדבר, והגיעו למסקנה זשה, שהדבר נובע בשל ההגעה בזמן לתפילה. קהילת היהודים בווינה היתה קטנה מאוד, סיפר הגאב"ד, וכל

אחד היה אחראי לבואו בזמן לתפילה, ולכן הקפידו כולם על הזמנים.

● את נכונותה של המסקנה ראו בני הקהילה מתוך העובדה שפעם נפטר אחד החברים בגיל 70, וכאשר החלו לבדוק אחריו, נודע שהוא אכן לא הקפיד להגיע לתפילה בזמן... גם הגויים שהתגוררו בווינה לא האריכו ימים, ולא הגיעו לגיל של שכניהם היהודיים. כל הדברים הנ"ל סופרו בימי האבל על הרבנית כאהן ע"ה, ואם עוד חיפשנו סיבה נוספת כדי לא לאחר לתפילה, הרי היא רשומה בפנינו. יש לציין שהדברים מעוגנים בדברי חז"ל בגמרא, במסכת ברכות (דף ח' עמוד א') שם נאמר שהאדם המשכים ומעריב לבית הכנסת, זוכה לאריכות ימים.

בית הכנסת של אגודת ישראל
בווינה, בו מכהן כרב - הרה"ג רבי
דוד לייב גרינפלד שליט"א, אחיינו
של מרן הגר"ש וואזנר זצ"ל

● אחד מבני ביתו של מרן הגר"ח **קניבסקי שליט"א** סיפר לנו מעשה שהיה, שראה במו-עיניו: הרב **מנחם קולוצדקי** מקרית ספר הגיע אל מרן עם שני אחים שבקשו ברכה עבור אימם שעברה תאונה ויש לה כאבים בברכים. מרן שליט"א שאל אותם 'מה עם השרוולים'... משראה הגר"ח שהם אינם מבינים את דבריו, אמר 'אם אתם תלכו בצניעות, ובשרוולים לפי ההלכה, תהיה לאמכם רפואה'. האחים החליטו בו-במקום לעשות כפי שהורה מרן. והנה, הם חוזרים הביתה, והברכה כבר השפיעה. הכאבים חלפו.

● לאחר שבועיים, שוחח אח אחד בטלפון עם אימו, והנה הוא שומע אותה פולטת זעקת-כאב... הוא כבר ידע מה 'כואב' באמת... מתקשר האח אל אחיו השני, ושואל אותו: האם קרה אצלך שינוי בנושא השרוולים? האח לא חס התבייש להודות; כן, היה לי חס במיוחד, ולא יכולתי להסתדר... כששמע שהכאבים חזרו לאימו, הבטיח שתיכף ומיד הוא מתלבש כראוי. והכאבים נעלמו כלא-היו!

● מי שמאמין שהכל משמים, והכל-הכל לטובה, עובר את מסכת-חייו באופן רגוע, ואינו מפחד מכל מאורע המתרגש ובא לעולם. הרב **אהרן ויינטרוב** שיגר לנו מכתב, ובו מעשה מיוחד, ששמע מפי בעל המעשה, איש העסקים הר"ר **י. ד. ש.** תושב ארה"ב. איש זה נסע לחג הפסח לקוסטה-ריקה, וכמובן שלקח איתו מזוודה מלאה עם מאכלים כשרים לפסח, בהכשרים מהודרים, כדי שיהיה לו מה לאכול במשך החג.

● והנה, הוא מגיע למדינה זו בערב פסח, וכשירד מהמטוס ונכנס לשדה התעופה התברר לו שעל פי חוקי המדינה אסור להכניס לקוסטה-ריקה אוכל שלא יוצר במדינה זו. השמועה הגיעה לאוזניו מאוחר מדי, וכאשר הגיע אל מערכת השיקוף בנמל התעופה, ראה שמכניסים את כל המזוודות לתוך השיקוף, ונעשה לו שחור בעיניים...

● הוא הבין שכאשר יגיע תורו, ימצאו את המזון וישליכו אותו לפח הקרוב, או שיורו לו לצאת מהמדינה... נו, מה יעשה עתה יהודי ירא שמים, בערב פסח, כשאין לו שום אפשרות אחרת?! - מתפלל!!! הוא עומד בתור ומתחנן לפני אלוקיו שיעזור לו.

● הוא מכניס את המזוודה שלו לשיקוף, ובדיוק בשניות אלו, כשהמזוודה שלו עם המזון הכשר נוסעת בתוך המכונה, מגיע חבר של פקיד מערכת השיקוף, שהיה ממונה לבדוק את המזוודות, ודופק על גבו... הוא סובב לשתי שניות את ראשו לאחור, ולא השגיח בחבילות המזון שהיו בתוך המזוודות, ואישר את כניסתו של איש העסקים שעבר את הביקורת בשלום. אירועים כאלה מתרחשים לכל אחד בחייו הפרטיים. צריך רק לפקוח את העיניים ולראות אותם.